

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Ježíš řekl:

Já jsem dveře.

Kdo vejde

skrze mne,

bude zachráněn

XIV. ročník, číslo 3 – březen 2008

2

Brána 3/2008

TVÁŘÍ V TVÁŘ KŘÍŽI

Neboť bláznovství Boží
je moudřejší než lidské
a slabost Boží je silnější než lidé.
1 K 1,25

Pane, hledím na tvůj kříž a říkám: Ty jsi jiný než všechna božstva našeho srdce. Ty jsi úplně jiný. Kdo tě může pochopit? My voláme po ohni soudu z nebe a po dvanácti legiích andělů.

Nebo říkáme: Bůh není.

Ty však visíš na kříži a umíráš smrtí prokletého.

Bereš náš díl na sebe a dáváš nám svůj.

Přemáháš svět tam, kde se domnívá, že přemohl tebe.

Náš hřích si na tobě připravuje vlastní zmar.

Boží slabost je totiž silnější než lidé.

Hledím na tvůj kříž a říkám: Kdo to může pochopit?

Lekáme se Boží vzdáleností nebo se marně snažíme Boha dosáhnout.

Anebo nám naše moudrost říká: Bůh není.

Ty však, Pane můj a Bože můj, jsi nablízku. Jsi s námi.

Jsi v hlubinách, kde je nejtemněji.

S trpícími, neboť sám jsi trpěl.

S opovrženými, neboť sám jsi byl opovržený.

Se zajatými, neboť sám jsi byl zajatý.

Se zraněnými, protože sám jsi byl zraněn.

A moudrost světa tě nepoznává. Říká: To není možné.

Boží moudrost je totiž moudřejší než lidé.

Pane, nauč mě důvěřovat tvé moci, když se zdá, že tě mocnosti světa zcela zastiňují, a poznávat tě, když tě moudrost světa pomíjí.

Joachim Dachsel (Stan setkávání)

O NADĚJI V BOHU ŽIVÉM

Kázání br. Jaro Křivohlavého – 24. 2. 2008:

Introitus:

Žalm 63:2 Bože, Bůh silný můj ty jsi, tebeť hned v jitře hledám, tebe žízní duše má, po tobě touží tělo mé, v zemi žíznivé a vyprahlé, v níž není vody,

Žalm 143:8 Učiň to, ať v jitře slyším milosrdenství tvé, neboť v tobě naději mám; oznam mi cestu, po kteréž bych choditi měl, neboť k tobě pozdvihuji duše své.

Čtení z bible: Žalm Davidův 25:1–22

Susprium: Žalm 28:7 Hospodin jest síla má a štít můj, v něm složilo naději srdce mé, a dána mi pomoc; protož se veselí srdce mé, a písničkou svou oslavovati jej budu.

Text kázání: I.Timonteovi 4,10 „Naději máme v Bohu živém“

Text našeho kázání je krátký. Snadno se dá zapamatovat. V tom – a nejen v tom je jeho krása. V textu jsou v podstatě tři hlavní slova: Naděje - Bůh a sloveso máme. Podívejme se na ně – co znamenají a co nám ve světle bible říkají do našeho života.

Naděje.

Co je to naděje? V běžném životě je to něco, co je spojeno s **vytýčením cíle a cestou k němu**. Naději máme na výletě, když si určíme kam chceme dojít a v naději potom k tomuto cíli jdeme. Máme naději, že se k cíli dostaneme.

Naději máme, když se rozhodneme vystudovat určitou školu, studujeme a krok za krokem se blížíme k závěrečným zkouškám. Když je složíme, naše naděje se stává radostnou jistotou.

Jak bylo řečeno, **naděje úzce souvisí s cílem, který přijmeme za svůj**. Nemáme-li cíl, je každá naše naděje marná. Můžeme proplout životem jako loď legendárního Bludného Holanďana, který plul od ničeho k ničemu. Otázkou však je, který či jaký cíl si zvolíme. Podle toho **jaký cíl si zvolíme** závisí totiž hodnocení naší naděje. Naději má dvojice mladých lidí, kteří chtějí vstoupit do manželství – že se jim to manželství povede. Naději ovšem měl i Hitler, že si podrobí celý svět. V tomto smyslu není naděje jako naděje.

Název jednoho klasického anglického románu je „Vanity fair“ - trh marnosti. Tak se dá nazvat to, co nám život nabízí. **Tisíce marných cílů**. Kdopak si dovede vzít poučení ze zkušenosti Alberta Einsteina? Toho jednou vzali do supermarketu, aby si prohlédl, co vše se tam dá koupit. Když vyšel, ptali se ho, co tomu říká. A on řekl: „Nikdy jsem netušil, že existuje tolik věcí, které nepotřebuji“. A co tedy potřebujeme? O tom nám něco říká druhé slovo našeho textu.

Naděje naše je v **Bohu živém**

Ze souboru všech možných nadějí se nám zde naznačuje – a v bibli je to na mnoha místech opakováno – že je možno mít naději v Bohu. Copak to znamená?

Zkusme na to jít krok za krokem. Tím prvním krokem je uvědomění si toho, že uprostřed všeho, s čím se ve svém životě setkáváme, existuje něco, co je důležité, hodnotné a **podstatné**. Na druhé straně tam je mnohé, co je skoro **lhostejné**. Když takto půjdeme dále a výše, tj. když opět z toho, co bylo pro nás hodnotné vyloučíme to, co není tak hodnotné, dostaneme se nakonec k tomu, co je nám nade vše **cenné**. O tom, co je nám nade vše cenné je možno říci, že nám to je **posvátné**.

Tím posvátným však může být mnohé. Někomu je posvátná rodina, druhému jeho podnik. Třetímu je posvátný národ, v němž žije a dalšímu strana, ke které patří. O tom, co nám je posvátné rozhoduje každý sám osobně.

V našem textu se hovoří o tom, co bylo pro pisatele – a nejen pro něho – tím **nejposvátnějším**. O tom, se obvykle hovoří jako o **bohu**. Nezapomeňme však, že i zde tím bohem může být mnohé. Bohem s malým „b“ se může stát učitel, matka. Před deseti lety jsme slyšeli z televize, že „Hašek je bůh“. Bohem se v průběhu našeho života některým lidem stal Hitler nebo Stalin. Proto náš text upřesňuje: Naději mám v **Bohu živém**. V tom, o němž hovoří bible. V tom, který se nám tak zřetelně představil v Pánu Ježíši Kristu.

Ještě dodatek. Je jím slovíčko „živém“. Vyznáváme, že věříme v Boha Stvořitele nebe i země. To by však mohlo znamenat, že věříme v něco, co bylo kdysi v prehistorii – a dost. Proti tomu hovoří náš text. Co to znamená, že je Bůh živý? Bible to říká zřetelně ústy Pána Ježíše Krista:

Jan 5:17 Ježíš pak odpověděl jim: „Otec můj až dosavad dělá, i jáť dělám.“ V Ekumenickém překladu: "Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji." Proto bible hovoří o tom, že Bůh není Bůh mrtvých, ale živých – těch, kteří dobrovolně spolu s ním spolupracují na jeho díle. Co to znamená, to je možno naznačit příběhem:

Šel poutník do světa cestou necestou. Potkal člověka, který pracoval v lese a ptal se ho, proč to dělá. Jeho odpověď zněla: „Kácím stromy. Za to jsem placen“. Šel dál a potkal druhého. Ten ty kmeny osekával. I toho se zeptal, co dělá. A slyšel: „Mám rodinu a chci ji uživit. Tak si vydělávám na živobytí.“ Když přišel ke třetímu, viděl, že otesává velký kus kamene. I jeho se zeptal, co dělá. A slyšel: „**Stavím chrám**“. Všichni tři dělali na tomto pracovišti, ale ten třetí **chápal to, co dělal jako spolupráci s Bohem na jeho díle**. Proto může v obou dopisech do Korintu Pavel psát: Jsme spolupracovníci na Božím díle, a vy jste Boží pole, Boží stavba.

A jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, abyste milost Boží nepřijímali naprázdno, (1 Korintským 3:9 a 2 Korintským 6:1)

„Naději máme v Bohu živém“

K třetímu slovu jen jednu větu: Platí to i o mně? Je proto dobré klást si na každém kroku – vždy a všude - tuto otázku: „Mám v tom, co dělám, naději v Bohu živém nebo v něčem jiném?“ Když to, že mám naději v Bohu živém, platí o mně v dané činnosti, potom poznávám, že naděje, která je v Bohu živém, skutečně nezahanbuje. Přesněji - tak, jak to je zapsáno v epištole Pavla k Římanum 5:5 - „A naděje neklame, (v kralickém znění pak „nadějet' nezahanbuje“) neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Amen.

Poslání:

„Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný. Mějte zájem jeden o druhého a povzbuzujte se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův“. Židům 10:23-25

Požehnání:

Mějte naději v Bohu živém; buďte bdělí, stůjte pevně ve víře, buďte stateční a silní! Všecko nechť se mezi vámi děje v lásce. A Milost Pána Ježíše buď s vámi.

Dodatek:

Ještě o jedné věci týkající se naděje.

Poslechněme si, co o naději píše C.S.Lewis, v knize **K jádru křesťanství**:

„Nalézám-li v sobě touhu, kterou nelze v tomto světě uspokojit, je nejpravděpodobnějším vysvětlením, že jsem byl stvořen pro svět jiný. Pokud ji nedokáže uspokojit žádná z pozemských slastí, neznamená to ještě, že je svět podvod. Pozemské slasti ji patrně nikdy upokojit neměly, měly ji jen probudit a naznačit tak touhu skutečnou. Je-li tomu tak, musím si dávat pozor, abych těmito pozemskými slastmi ani nepohrdal nebo za ně nebyl nevděčný, ale abych si je ani nespřel s něčím jiným, s tím, čeho jsou jen jakousi kopií, ozvěnou a odleskem. Musím v sobě žít touhu po mé skutečné zemi, kterou nenaleznu dříve nežli v království nebeském. Nesmím dovolit, aby se mi ztratila či mi byla něčím zastíněna. Abych se k ní dostal, musí být hlavním cílem mého života (s.98).

Naděje patří ke křesťanským ctnostem. To znamená, že neustálé vzhlížení k věčnému světu není (jak si někteří moderní lidé myslí) svého druhu únikem nebo zbožným přáním, ale že patří k věcem, které se od křesťana očekávají. Neznamená to, že mám přítomný svět nechat tak, jak je. Budete-li se probírat dějinami, zjistíte, že pro tento svět udělali nejvíce křesťané, kteří vystavěli středověk a skoncovali s obchodem otroků. Ti po sobě zanechali stopy právě proto, že se svou myslí upírali k nebesům

Miřte k nebesům a země se vám do toho „vmísí“. Miřte k zemi a nebudete mít ani to, ani ono. Nikdy se vám nepodaří zachránit civilizaci, pokud bude vaším hlavním cílem ona sama. Musíte se naučit chtít ještě něco víc. (s. 96).

Sursum corda – vzhůru srdce. Máme je u Boha živého?

ZÁPIS Z BŘEZNOVÉ SCHŮZE STARŠOVSTVA

1. Kontrola únorového zápisu.
2. Sběrka na církevní tisk činila Kč 4.230. O Velikonocích bude vykonána sbírka na Hlavní dar lásky JJ. Staršovstvo souhlasí s koupí dataprojektoru.
3. Příprava sborového shromáždění 9. března 2008: Projednán návrh zprávy za staršovstvo, vypracovaný br. kurátorem, zpráva o hospodaření a návrh rozpočtu. Br. kurátor přečetl i další zprávy, které mu byly doručeny.
4. Diskuse o již vykonaných krocích v hledání nového faráře a úkolech pro nejbližší období. Do konce června by měl proběhnout rozhovor staršovstva s vybranými kandidáty a jejich kázání v Braníku.
5. Diskuse o bytu pro nového faráře. Staršovstvo odhlasovalo, že byt bude koupen ihned. M. Drápalová, J. Holý a I. Plhák byli pověřeni k vyhledání vhodného bytu a k přípravě koupě.
6. R. Černá informovala o ekumenickém setkání v rámci SDM. Na přípravě se podílejí čtyři sestry z našeho sboru. Kázat bude kazatel Církve adventistů sedmého dne.

Letos bude setkání v kapli CČSH, příští setkání by se mělo konat 6. března 2009 v našem kostele.

7. Sestry a bratři z Dittersdorfu by chtěli přijet do Prahy v dubnu.

SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ

Sborové shromáždění se konalo v neděli 9. března 2008. Uveřejňujeme část přednesených zpráv:

SBOROVÁ VÝROČNÍ ZPRÁVA ZA ROK 2007 V PODOBĚ MALÉ ZPOVĚDI BRANICKÉHO FARÁŘE

Z tohoto místa jsem přednesl celkem 34 výročních zpráv. Tato se trochu vymyká z celé té dlouhé řady, protože – jak předpokládám – má už být poslední. Je to pro mě zvláštní pocit, v němž se spojuje vděčnost za vše, co jsme spolu prožili spolu se smutkem loučení, protože každého z vás mám rád a přirostli jste mně k srdci. Ale říká se, že k moudrosti života patří umění odejít v pravý čas. Řecký filozof Antifón má pravdu, když říká: “Život se podobá denní stráži a délka života takřka jednomu dni, ve kterém – vzhlednuvše k světu - odevzdáváme heslo jiným, kdo přicházejí po nás.“ Pošetilost starců, kteří se tomu brání a drží se zuby nehty svých postů, je pro mě varováním. Zvláště, když vím, že takovým postojem lze ublížit tomu, co je opravdu důležité a čemu jako služebníci neúčinně máme sloužit.

Vždycky jsem chápal vztah kazatele a sboru jako záležitost jiného řádu, než všechny ostatní pracovní právní vztahy, spíše jako duchovní manželství. Manželství není stanoveno na určitou dobu, trvá až do smrti. Naše církev v době, kdy jsem do této služby v roce 1964 vstupoval, podobně chápala i úřad kazatele. Ale časem se hodně změnilo a v jistém smyslu k horšímu; podle nyní platného církevního zřízení kazatel po dovršení šedesáti let

musí být volen sborovým shromážděním se všemi byrokratickými náležitostmi každý rok. Jako by stáří bylo nějak nebezpečně rozvoji církve a – zcela podle pokleslého myšlení světa - jen od mládí se dá čekat to nejlepší. Zdá se mi, že to je nemoudrá diskriminace, a volba každý rok, která by mě čekala při dalším setrvání, mně připadá ponižující. Nedávná volba českého prezidenta mě v tom jen utvrdila.

A přece těch důvodů, abych už nepřijímal další volbu, je víc. V době, kdy všechno se mění velmi rychle, je zvláště pro mladého člověka pětaticetileté působení faráře na jednom sboru hodnotou nikoliv kladnou, ale zápornou, ne-li přímo anomální. Změna je život a od změny lze s nadějí očekávat nové důrazy a vize, zatímco zajeté koleje tomu brání. Jsem velice vděčen celému staršovstvu, že mi nikdy nic takového ani nenaznačilo, spíše mě povzbuzovalo a podpíralo svou solidariitou. Ani mládež mi nedala palec dolů a byla ke mně vstřícná a laskavá; není to samozřejmě a velmi si toho vážím. Ale sám jsem se přesvědčil, že už nedokážu jako dřív mít vždy a ve všem nadhled a že mě iritují zbytečná slova v dlouhých diskusích, že to, co je pro někoho zásadní věc, mi čím dál víc připadá jako malichernost, sotva hodná pozornosti. A pak těch

víc než deset procent hlasů poslední volby, které chtějí změnu či vyjadřují nerozhodnost, také jsou určitým signálem. Střízlivá úvaha vede k závěru, že každý rok by nespokojenosti (třeba nevyslovené) jen přibývalo a nervozita ve sboru by rostla a kdoví do čeho přerostla.

Po zvážení toho, že sbor také dostává jinou podobu, než dřív a že práce je i v pastýřské oblasti stále psychicky náročnější, že bezmála sedmdesátník vzdor všem užitečným zkušenostem, jež během farářského působení nashromáždil, už ani nemůže být přízpůsobivý všem rostoucím požadavkům, spíše jeho reakce budou víc a víc rigidní, jsem se rozhodl odejít. Tak závažné rozhodnutí pro mě nebylo ovšem snadné, ale nakonec jsem došel k závěru, že je lépe odejít včas, než později. Mluví pro to i skutečnost, že jsem nejstarší farář v činné službě v celém pražském seniorátu. Sotva bych už dokázal nést plnou zodpovědnost za další vývoj tak duchovně bohatého (a také náročného) sboru, jakým je Braník.

Leckoho z vás, kteří jste mě měli rádi, tím zarmoutím. Je mi to opravdu líto, protože mnohé z vás jsem křtil, oddával, nesl s vámi vaše radosti i trápení a za ta dlouhá léta společného života jsme se velmi sblížili. Ale tak je určeno, že člověk musí přijmout svou stvořenost, své stárnutí a odevzdat štafetový kolík někomu dalšímu.

Ještě nevíme, kdo to bude, protože staršovstvo teprve hledá vhodného kandidáta. Modlím se spolu s vámi za to, aby nový pastýř kázal čisté slovo evangelia a aby jeho práce byla požehnáním pro nás všechny. Víím dobře, jak je tato činnost těžká, ale také jsem poznal, že Pán Bůh své služebníky nikdy neopouští. Věřím, že mého nástupce budete mít stejně rádi, jako jste měli mě, i když bude jiný a bude zcela

jistě mít jiné důrazy. Žádná rivalita není na místě: všichni, jedni jako druzí, jsme jen hříšní, bídní služi, řečeno slovy písne bratra Jana Augusty. V té práci, která nám byla svěřena, si máme pomáhat, ne překážet.

Vám všem, kteří jste mě v mé práci po celá desetiletí tak mnohotvárně podpírali svým zájmem, posluchačskou soustředěností i přímluvnými modlitbami, chci ze srdce poděkovat. Sotva bych mohl jmenovat, těch jmen je příliš mnoho. Opakovaně každý rok a přece stejně upřímně jsem děkoval především sestřím, které pečují o naše finance a bratru kurátorovi, který teď bude mít mnoho starostí s příchodem nového kazatele. Jim i laskavému staršovstvu a vám všem, kteří jste natrvalo vstoupili do mého života, jsem zavázán hlubokou vděčností. Vzpomínám i na ty, kteří nás předešli a již patří k církvi zvítězil u trůnu Kristova. Mnozí mi byli příkladem opravdovosti a statečnosti v boji víry.

Dívám se dozadu a jenom žasnu nad tím, že jsem směl sloužit kázáním Božího slova tak dlouho. A neumím ani dost vyjádřit vděčnost Tomu, který nezlomil nalomenou třtinu a nezhasil čadící knot a svému nehodnému služebníku evangelia byl nesmírně milostiv. Stejnými slovy, jež apoštol Pavel napsal do Korintu (a já je mohu jen opakovat), chci uzavřít tuto poslední zprávu, spíše však zpověď končího branického faráře:

„Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; on vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání. Neboť svědectví o Kristu bylo mezi vámi potvrzeno, takže nejste pozadu v žádném daru milosti a čekáte, až se zjeví náš Pán Ježíš Kristus.“ 1 K 1,4-5.

Luděk Rejchrt

PODĚKOVÁNÍ (Z ROZPRAVY K PŘEDNESENÝM ZPRÁVÁM)

Bratr farář Rejchrt se na sborovém shromáždění v neděli 9. března tak trochu loučil se sborem. Bylo to silné, smutné, ale ne bez naděje do budoucnosti. Když jsme po sborovém shromáždění se sestrou Černou hovořili o obsahu tohoto čísla Brány, tak jsem byl dotázán, zda jsem měl svou reakci předem připravenou, a zda bych ji do čísla nedodal. Připravenou jsem ji teda neměl. A tak následující věty jsou jen pokusem o rekonstrukci:

Dívám-li se zpět, jsem bratru faráři Rejchrtovi vděčný především za dvě věci. První z nich jsou jeho **kázání**. Není těžké si něco přečíst v teologických knihách a pak to sdělovat z kazatelny. Takových kazatelů je mnoho. Něco jiného však je za předneseným slovem stát celou svou osobou. Být autentický, ručit za to, co říkám. Předstupovat před shromáždění v báni před Božím slovem, s vědomím závažnosti úkolu jeho tlumočení. A právě tato autentičnost, opravdovost získávala bratru faráři věrné posluchače. Právě kvůli ní mnozí v branickém sboru zakotvili. Další aspekty – sečtěllost, krásný jazyk, smysl pro estetiku detailu a i jiné jeho přednosti jistě také měly svou váhu. Podstatné však bylo vědět, že máme co do činění s kazatelem, který nám nepředstírá víru, kterou by sám neměl.

Druhou věcí je pak jeho **laskavost**. Sám ve své zprávě připomněl biblický verš o Vykupiteli, který *nedolomí nalomenou třtinu*. Právě takový je i jeho přístup ke svěřeným ovečkám, často všelijak rozbolavělým, agresivním, ublíženým, kritickým, žalujícím, nespokojeným. Nemohl jsem se zdržet obdivu, kdykoliv jsem viděl, s jakou úctou k osobnosti toho druhého přistupuje ke každému bez rozdílu, i když je to třeba zpovíkaný adolescent nebo zmatený člověk na konci svých sil. Nenabízí řešení vycházející ze svého životního způsobu a stylu, ale ze snahy o pochopení toho, co ten druhý může přijmout a uchopit v rámci své životní perspektivy. Víím, že takový postoj bratra faráře stál více sil, než jak to z vnějšku vypadalo. O to větší dík zaslouží.

Aleš Drápal

ZPRÁVA STARŠOVSTVA O ŽIVOTĚ A STAVU SBORU

V loňském roce se členové staršovstva scházeli ke svým pravidelným schůzím každé druhé pondělí v měsíci s výjimkou letních měsíců července a srpna. Na jednáni přicházela většina jeho členů. Důvodem k neúčasti bylo pracovní zaneprázdnění služebními cestami mimo Prahu a nemoc. Ne vždy se nepřítomný člen předem omluvil. S programem jednotlivých schůzí jste pravidelně seznamováni buď z nástěnky nebo ze sborového časopisu Brána. Přesto si nyní stručně zrekapitulujme některé body našich jednání a připomeňme si společně naši sborovou práci.

Základem sborového života jsou nedělní shromáždění, před kterými jsou pravidelné modlitební chvíle. Zvláště při bohoslužbách je zřetelně vidět zájem přítomných členů sboru o možnost posílení a povzbuzení do všedních dnů. Je to zásluhou našeho bratra faráře, výborného a přece skromného teologa, který se velmi pečlivě na službu slova připravuje. Proto máme stále kostel plný posluchačů Božího slova. Určitě všichni cítíme radost při rodinných nedělích a při společném přijímání Kristova těla a krve vnímáme sílu z odpuštění našich vin. Radost nám přináší, že jsou s námi dospělými i děti, kterým je

udělováno pozechání, po němž touží. Je třeba si uvědomit, že toto vše není běžnou samozřejmostí, a proto děkujeme Pánu Bohu za všechna obdarování.

Děkujeme i za rozhovory nad biblí při pravidelných biblických hodinách.

Mezi pozitivní rysy křesťanského sboru jistě patří obětavost a sounáležitost s těmi, kteří jsou nějakým způsobem postižení, kteří trpí tělesnými či duševními problémy. Zde patří upřímný dík Vám všem, pravidelným účastníkům bohoslužeb, za Vaši obětavost. Jsme Vám vděční nejen za dary na sborové potřeby, ale zvláště na účelové sbírky, kdy chceme vyjádřit solidaritu právě s těmi, kteří ji nejvíce potřebují. Za připomenutí stojí i možnost poskytování finančních příspěvků na účet sboru s uvedením variabilního symbolu č. 111 pro křesťanskou pomoc v našem sboru.

Velkou pozornost věnovalo staršovstvo výběru projektů, které chceme podporovat. Je prakticky nemožné reagovat pozitivně na všechny prosby o finanční podporu, které k nám dojdou poštou nebo jinou cestou. Jako stěžejní byly vybrány středisko Diakonie ČCE pro zrakově postižené, jehož jsme partnerem, nadační fond a sdružení KLÍČEK v Malejovicích a podpora studenta biblické školy v Nepálu.

Vůbec není samozřejmostí, že máme možnost pravidelně dostávat do rukou sborový časopis Brána. Za jeho vydáním je množství práce, která je náročná jak na čas, tak na energii věnovanou od přípravy, získávání zajímavých příspěvků až po jeho tvorbu. Ovšem k přiblížení sborové práce, zejména lidem stojícím mimo náš sbor, patří i starost při vedení a neustálé aktualizaci sborových internetových stránek, kde jsou též prezentována kázání. Obdiv a dík proto patří s. Černé, za grafickou úpravu

br. Čiernému a za webové stránky br. Maznému.

Každou neděli od 19. hodiny se v našem kostele scházejí ke své bohoslužbě vietnamští evangelíci. Kdo měl možnost se některého shromáždění zúčastnit, poznal jejich přátelské vystupování, skromnost v jejich projevu, emotivní a radostné prožívání tohoto společenství. Pro jejich děti současně probíhá nedělní škola, kterou zajišťuje naše mládež.

Zásluhou a obětavostí sestry Kučerové se mohou členové sboru účastnit společné letní rodinné rekreace. Osvědčení a zkušení vedoucí letních sborových táborů a zimních pobytů pomohli opět prožít mnoha dětem krásné prázdninové chvíle. Význam táborů spočívá i v misijní práci mezi dětmi, které se poprvé seznamují s křesťanským prostředím, mnohdy poprvé slyší o Stvořiteli a Spasiteli. Staršovstvo s vděčností za tuto činnost děkuje.

V září jsme měli v našem sboru návštěvu zástupců seniorátního výboru. Sestra seniorka Lýdie Mamulová a člen SV br. Daniel Heller se nejprve zúčastnili pravidelné schůze staršovstva, při které jsme se vzájemně informovali o práci našeho sboru a práci seniorátního výboru. Měli jsme tak možnost si vyměnit své poznatky a názory. Vizitace pokračovala v neděli 23.9., kdy posloužila výkladem slova Božího s. seniorka a po skončení bohoslužeb následoval rozhovor našich milých hostů s přítomnými členy sboru.

Během letních měsíců se jako obvykle pokračovalo v pracích na vylepšení našich bohoslužebných prostor a okolí. Z příspěvku MČ Praha 4 ve výši 150 tis.Kč byl proveden nátěr plotu a rekonstrukce ozvučení kostela. Připomínáme možnost využívání sluchátek v první lavici vlevo, stejně jako využívání ozvučených sborových prostor mladými rodiči v případě, že na

naše nejmladší posluchače přijde chvíle neklidu. Z vlastních prostředků byl proveden venkovní nátěr oken.

V této souvislosti je vhodné zmínit, abychom se v prostorách kostela chovali odpovídajícím způsobem. Mysleme všichni na to, že jsme přece ve stánku našeho Pána, v Hospodinově místě, které by mělo v nás - i v současnosti - vzbuzovat určitou bázeň. Jde nejen o chvíle ztišení před začátkem bohoslužeb, ale bohužel se setkáváme s případy určitého nepořádku, živýkačkami počínaje a odpadky konče.

Konec kalendářního roku je pro nás křesťany začátkem církevního roku. Již tradičně na začátku adventu odjíždí brannický komorní sbor s misijním posláním a radostným poselstvím prostřednictvím písní a slova do malé obce Stebno na Karlovarsko. Upřímný dík všem zpěvákům a muzikantům. Předvečer vrcholu adventu, vánoční svátky, si v našem sboru nedovedeme představit bez zvěstování evangelia o narození našeho Pána a Spasitele ústy našich dětí a mládeže. Děkujeme autorům manželům Chadimovým, Tomáši Bedrníkovi za harmonizaci a nácvik písní a celému týmu, který se na úspěšném provedení podílel.

Před koncem roku nás zasáhlo neočekávané oznámení bratra faráře, že by rád ukončil svoji kazatelskou službu na podzim roku 2008. S překvapující zprávou jsme byli seznámeni ještě před opakovanou volbou bratra faráře na rok 2008. Tím nastalo období dlouhých diskusí, do kterých se zapojili nejen všichni členové staršovstva, ale i velká část členů sboru a ve kterých došlo k vzájemné výměně názorů na tuto novou situaci v našem sboru. Mnohokrát byly vysloveny prosby, aby bratr farář toto své rozhodnutí zvažil a termín odchodu ještě odložil na pozdější datum. Je to právě osoba bratra faráře a

teologická kvalita jeho kázání a duchovenské činnosti, která do našeho sboru stále přitahuje i další posluchače mimo náš sbor. Toto byly zásadní argumenty staršovstva pro to, aby bratr své rozhodnutí přehodnotil. Na druhou stranu si staršovstvo uvědomilo, že musí vzít v úvahu důvody, které vedly bratra faráře k tomuto rozhodnutí.

Staršovstvo se proto zabývalo s plnou vážností oznámením bratra faráře o jeho plánovaném ukončení služby v našem sboru. Bere na sebe odpovědnost za výběr nového kazatele, ale uvítá též návrhy z řad členů sboru na případné kandidáty do dubnové schůze staršovstva. Každý, kdo přijde s nějakým návrhem, si musí za svým kandidátem plně stát, a to s ohledem na pokračování v naší sborové práci. Děkujeme předem členům sboru za návrhy na nového faráře. V současné době členové staršovstva navštěvují vytipované sbory a snaží se získat o kandidátech dostatek informací, aby je mohli kvalifikovaně posoudit a vybrat vhodného kandidáta. U některých farářů jsme již předběžně zjišťovali, zda by příchod do Braníka považovali za možný. Setkali jsme se s vážným zájmem i odmítnutím. Důvodem odmítnutí bylo, že jsou na svém sboru krátce a považují za odpovědné tam i nadále zůstat. Prosíme sbor o přímluvné modlitby, abychom vybírali s moudrostí.

Chceme sbor informovat o řešení bytové otázky spojené s příchodem nového faráře. Jsme bratru faráři Rejchrtovi hluboce vděční za jeho dlouholetou službu v našem sboru, ke které přistupoval s velkým nasazením, poctivostí a obětavostí. Chceme, aby po 35 letech nemusel měnit bydliště a aby i nadále byla fara jeho domovem. Sbor dostal štědrý dar na koupi bytu pro nového faráře s podmínkou, že prostory fary v přízemí budou nadále vyu

živány jako archiv a technické zázemí sboru. Staršovstvo pověřilo některé ze svých členů vyhledáváním a přípravou koupě vhodného bytu v blízkosti nebo dobré dostupnosti kostela. Budeme Vám vděční za jakékoli upozornění na vhodný byt.

Vidíme, že letošní rok nebude pro náš sbor lehký. Navíc je i posledním rokem funkčního období členů staršovstva. Mezi stávajícími členy je řada těch, kteří svoji práci ve staršovstvu vykonávají již po několik funkčních období. Nedá se proto vyloučit, že opakovanou kandidaturu nepřijmou. I v této souvislosti se na Vás, bratři a sestry, členové našeho sboru, staršovstvo obrací s prosbou o pomoc při vyhledávání dalších možných sborových zástupců.

Závěrem mi dovoluji, abych především jménem staršovstva i celého sboru vyjádřil

dík za obětavou pastýřskou službu bratru faráři. Dále děkuji za práci všem členům staršovstva, zejména sestřím Kolářové a Kučerové za starost o sborové peníze a jejich řádné vedení. Poděkování patří za výuku v Nedělní škole, za varhanní doprovod a výzdobu kostela i za jeho úklid, mládeži za její iniciativu a vůbec Vám všem, kteří jste se jakýmkoliv způsobem podíleli na sborové práci.

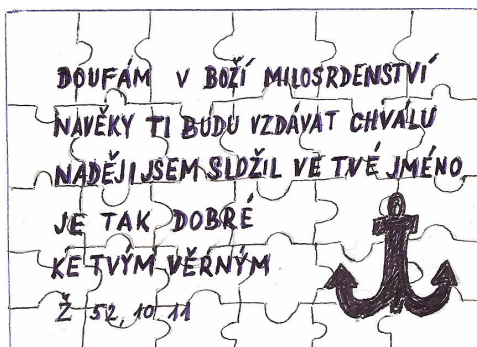
Važme si působení Ducha svatého mezi námi a prosíme na svých modlitbách nejen za opuštěné, bezbranné, nemocné či jiným způsobem trpící, ale i za celý náš sbor s bratrem farářem. Ať udržíme náš sbor stále otevřený tak, aby se zde zjevovala Boží milost, velkorysost a moudrost pro naše závazná rozhodnutí. K tomu nám dopomáhej Bůh.

MEZIGENERAČNÍ SETKÁNÍ

Tato akce se už pomalu stává dobrou sborovou tradicí. Ti, kdo se jí účastní, většinou nelitují ztraceného času. Je to báječná možnost „být spolu“, aktivně se zapojit, i když třeba jen s přípravou společného oběda, a hlavně poznat lépe ty, kdo se uvolí o sobě něco říci.

Tématem první březnové neděle bylo „... máme naději v živém Bohu ...“ Čistě náhodou se tento již dříve vybraný verš shodoval s textem kázání bratra Křivohlavého, uvedeného na začátku dnešní Brány.

Úvodní výklad Aleše Drápalu (viz dále), původně určený dětem, si vyslechli s velkým zájmem i jejich rodiče a prarodiče. Naději, že pod stromečkem najdeme to, co si přejeme, i zklamáním naději, když je tam něco úplně jiného, přece znají nejen děti.

Pak děti zazpívaly „ukazovací“ písničky a rozeběhly se po kostele hledat zalepené obálky. Když jich našly všech 27, odešly do vedlejší místnosti skládat puzzle z dílků v obálkách ukrytých. Na konci setkání se pak pochlubily tím, co složily.

Dospělí mezitím vyslechli několik životních příběhů. Nebyly to veselé příhody ve stylu „život tropí hlouposti“. Vesměs to byla svědectví o těžkých životních situacích, o zápasích naděje a beznaděje, i o upevnění víry v okamžicích, kdy spousta jiných lidí naopak svou víru ztrácí.

Eva Borecká (dcera prvního branického faráře) vyprávěla o nevyslyšených modlitbách za uzdravení manžela, který ve dvaadvaceti letech onemocněl těžkou chorobou. Nejen, že se neuzdravil, naopak jeho stav se neustále zhoršoval, až byl odkázán na invalidní vozík. Eva poznala, že není Boží vůlí Jiřího uzdravit. Poznala, že se musí modlit jinak: že musí prosit o sílu pro sebe, aby zvládla těžký úkol, který před ní stojí. A skutečně, Bůh jí dával dvacet osm let sílu pečovat o manžela, zcela závislého na cizí pomoci. Dnes se Eva ohlíží zpět ne s hořkostí, ale s vděčností za pomoc, kterou neustále pociťovala.

Kdysi jsem od ní dostala několik jejích básní. Některé už byly uveřejněny v Bráně. Jednu uvádím teď. Teprve nyní, po vyslechnutí životního příběhu autorky, můžeme básni lépe porozumět:

Každý si v svém srdci nebe nosí

*Vzala jsem si tě, abys mě chránil
chránil mě samou před sebou
před mou nejistotou a váháním
před mým srdcem sevřeným obavou*

*Vzala jsem si tě, abys mě chránil
spolehla jsem, že mě povedeš
tou jedinou cestou ke štěstí
že budeš mi na ní oporou*

*Vzala jsem si tě, abys mě chránil
jak jen jsem byla bláhová*

*jak hluboké bylo pak zklamání
když tápal jsi více než já*

*Každý si v svém srdci nebe nosí
jen málokdo však pochopí
v tlukotu srdce výzvu k otevření
a v žáru nitra svíci hořící*

*Každý si v svém srdci nebe nosí
však žádný z nás nemá k němu klíč
ten podává ti ruka mocnější než lidská
stačí ji jenom uchopit*

Každý si v svém srdci nebe nosí

Další životní příběhy byly stejně těžké – některé máme v živé paměti a vzpomínáme, jak jsme se společně modlili za uzdravení těch, kdo nyní stojí před námi.

Miloš Pechar, způsobem sobě vlastním, pronesl pár lehkých slov o těžké nemoci, která jej postihla. Další už doplnila jeho matka Jarka Pecharová. Vyprávěla jak ona prožívala obavy o život syna, úzkost a beznaděj, ale i přítomnost Boží, která ji posilovala.

O svůj životní příběh se s námi podělil i Jára Kučera. Kromě příhody z vodácké výpravy, kdy se již téměř rozloučil se životem, vyprávěl i o vděčnosti, že po letech našel opět cestu k Bohu a vrátil se do společenství sboru, které je pro něj velkou podporou.

Marta Drápalová se vrátila k těžkému období, kdy před ní stálo rozhodování mezi životem nenarozeného dítěte a léčením vlastního onemocnění. S Boží pomocí se vše v dobré obrátilo a my jsme rádi, že dítě se narodilo, a po něm další, a oba mládenci jsou tu teď s námi.

Pavel Kukačka hovořil o svém nedávném úrazu a přemýšlení na nemocničním lůžku. Všichni shodně vypovídali, že právě těžká životní situace je přinutila více přemýšlet o životě a smrti, o vztahu k Bohu. A všichni poznali, že jediná naděje, které je možno se chytit, je právě ta v živém Bohu.

Celým programem nás provázely písničky, které si připravili naši hudebníci. Několikrát museli narychlo shánět noty, aby mohli zahrát ještě další píseň, kterou si vyžádal ten, kdo právě dovypřávil svůj příběh. Píseň, která jej v těžkých chvílích provázela. Často to byly písničky našeho bratra faráře.

RČ

O NADĚJI

Naděje má v sobě kus nejistoty. Dobře to známe z dětských let, když jsme s očekáváním rozbalovali dárky. Někdy jsme tušili, co v nich bude. Kouzlo vánoc však bylo přece jen trochu pokaženo, věděli-li jsme s jistotou, co pod stromečkem nalezneme – například, když jsme dárek předem zahlédli.

Musí jít přitom o nejistotu opravdovou, prožívanou. Já sice s absolutní jistotou nemohu vědět, že zítra vyjde slunce. Přesto, když se mi někdo svěří, že má naději, že tomu tak bude, tak se na takového člověka jistě zadívám s překvapením. Řekne-li dcerka mamince, že opravdu má velkou naději, že ji dnes nesežere drak, jistě tím maminku příliš nepotěší. Ta bude spíše přemýšlet, kde se stala nějaká chyba.

Ve škole si člověk naděje i zklamání užije dost, pokud mu na dobrých známcích alespoň trochu záleží. Po odevzdání písemky si žáci často říkají, jak kdo na jakou otázku odpověděl. Někdo naději ztrácí, někdo ji získává, ale dokud se opravené práce nerozdají zpět, naděje žije. Ovšem, když by někdo odevzdal prázdný papír a tvrdil, že má naději, že to dobře dopadne, tak bychom ho jistě nepovažovali za schopného normálního úsudku. Naděje pracuje s nejistotou, ale také se zkušeností. Zvláštní kategorií je zklamaná naděje. Ta

se do člověka zaryje daleko hlouběji. Vzpomínám si na takový drobný příběh ze školy, když jsem byl vyvolán, abych předčítal svou slohovou práci. Byl jsem si jist, že je to jednička, když mě pan ředitel takhle vyznamenal. Jaké zklamání, když jsem se při předčítání otočil na poslední stranu a tam byla dvojka. Kvůli jedné hrubce. O zklamané naději mluvíme, když jsme si byli výsledkem již hodně jisti. Nebo když jsme na příznivý výsledek hodně vsadili.

Pro nás, kteří bydlíme v Praze, by bylo ve sporu s každodenní zkušeností, kdybychom se svěřovali s nadějí, že se nám podaří veřejnou dopravou dostat třeba na Václavské náměstí. Máme dobrý důvod se domnívat, že se nám tak podaří, zvláště, když vyrazíme včas. Ale v tom právě bývá problém. Většina z nás asi zná tu naději, že se objeví autobus prakticky okamžitě po našem příchodu na zastávku, protože to potřebujeme, protože jsme se opozdili. Budeme-li k sobě poctiví, tak asi zjistíme, že značná část našich „nadějí“ je právě tohoto druhu. Něco jsme úplně nezvládli, něco jsme zanedbali, a teď máme naději, že nebudeme muset nést důsledky našeho selhání. Že se prostě díky okolnostem na to nepříjde, nebude to hrát roli. Jakou naději byli vedeni Adam a Eva, když se schová

vali před Hospodinem? A co Kain, zdali ten neměl naději, že na jeho zabití Ábela se nepříjde?

Pro děti ta volba bývá dost jasná. Když něco rozbijí, tak mohou zvolit dvě strategie. Buď mají naději, že se na to nepříjde, a tváří se jakoby nic. Nebo mají naději na rodičovské milosrdenství a přiznání neodkládají. Možná, že někdo namítne, že je i jiná možnost. Že jsou případy, kdy jsou rodičům dětské poklesky zcela lhostejné, anebo je prostě jen trpně snášejí. Taková možnost samozřejmě reálně existuje. Mám ale obavy, že děti z takového prostředí budou mít těžký život, neboť nepoznají ani co je to rád, ani co je to milosrdenství.

Dospělí ale na tom nejsou vlastně jinak. I my máme podobné dvě strategie nakládání s hříchem. Naději, že se nějak ztratí, rozplyne. Nebo vyznání, lítost a naději na Boží milosrdenství. Bible vypráví spoustu příběhů o tom, jaké devastující důsledky má laxní přístup k hříchu. Ale jsou v ní také místa, která varují, abychom nechtěli

příliš rozumět, zda to či ono má svůj původ v nějakém konkrétním selhání.

Naděje, ke které jsme povoláni, se často označuje jako spolehnutí se na Boží slovo. Tak tomu opravdu je. I v této naději je přítomna nejistota a zkušenost – tedy cesta, kterou jsme v životě již urazili. David měl naději, že nad Goliášem zvítězí. Jeho zkušenost s Hospodinem se rýsuje ze zprávy o jeho bitvách se lvy při ochraně stáda, i z jeho slov *Vždyť kdo je ten neobřezaný Pelištejec, že tupí rady živého Boha?* Podobně vypjatou situaci nalezneme v Novém Zákoně, když od Ježíše odešla většina těch, kdo za ním chodili. Ježíš se ptá Dvanácti, zda i oni chtějí odejít. Oni však neztratili v něho naději. *Uvěřili a poznali, že Ježíš je ten Svatý Boží.*

A úplně na závěr. Na cestě víry přicházejí okamžiky rozhodnutí, kdy spolehnout se na Boží slovo znamená vystavit se možnosti zklamané naděje. Jakoby ochota nést toto riziko byla součástí cesty do Božího království.

Aleš Drápal

TURISTÉ

Hlásím se s dalším výletem. Na čtvrtou neděli v březnu připadají Velikonoce, takže jsme se domluvili, že výlet bude 30. března, a to na keltské hradiště na Závisti. Pojedeme vlakem z Braníka do stanice Jarov (odjezd ve 12,37 hod., takže od kostela půjdeme asi ve 12 hod.) a zpátky z vlakové stanice Zbraslav.

Lenka

**V neděli 2. března 2008 byla pokřtěna
Johana Chadimová**

JEŠTĚ K VÝPRAVĚ „MINIDOROSTU“ NA LUŽINY

Po uzávěrce minulé Brány jsme dostali od Aničky fotografie z víkendu s Kamilem. Tak alespoň jednu uveřejňujeme dodatečně:

Bohoslužebný pořad o Velikonocích

Středa 19.3.	18 hod. hudební příprava na Velikonoce
Velký Pátek 21.3.	bohoslužby od 17 hod - Večeře Páně
Neděle 23.3.	bohoslužby - Večeře Páně
Neděle 30.3.	bohoslužby, křty, Večeře Páně

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)

Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděli v měsíci jsou rodinné služby
Boží; **třetí neděli** v měsíci je vysluhována sv.
Večeře Páně

Úterý 17:00 – 19:00 **Dorost**

Úterý 18:30 – 21:00 **Mládež**

Středa 18:00 – 19:30 **Biblická hodina**

Středa od 16:00
**Setkání předškolních
děti a prvňáčků (i s maminkami)**

úřední hodiny faráře
PhDr. Lud'ka Rejchrt
pondělí a pátek 10,00 – 11,30
středa 17,00 – 18,00

Obsah

Tváří v tvář kříží	2
O naději v Bohu živém	2
Staršovstvo	5
Sborové shromáždění	6
Mezigenerační setkání	11
O naději	13
Turisté	14
Křest	14
Výprava minidorostu	15
Bohoslužby o Velikonocích	15
Poslední stránky	16

Verš na březen

Ježíš řekl: I vy máte nyní zármutek.
Uvidím vás však opět a vaše srdce se
zaraduje a vaši radost vám nikdo
nevezme.

Jan 16,22

BRÁNA

XIV. ročník, číslo 3 – březen 2008

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Říčan

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na
disketě, nebo pošlete mailem na adresu
mścerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symbol pro dary na křesťanskou službu je 111